

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ) (Λουκ. 1ε' 11 - 32) 12 Φεβρουαρίου 2017

Άκούσαμε, ἀδελφοί μου, τὴν περασμένη Κυριακὴ γιὰ τὴν ταπεινὴ προσευχή, ἡ ὁποία σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐπίγνωση τῆς ἀμαρτίας, θέτει τὸν ἄνθρωπο στὴ διαδικασία τῆς μετάνοιας καὶ στὸ νὰ ἐμπιστεύεται τὴν ζωὴ του στὸ Θεό.

Σήμερα ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου νίοῦ μᾶς βοηθᾶ νὰ συνειδητοποιήσουμε συνειδητοποιοῦμε αὐτὴ τὴν μεγάλη ἀλήθεια.

Ἡ κακοπάθεια τοῦ ἀσώτου νίοῦ καὶ ἡ νοσταλγία τῆς πατρικῆς ἔστιας, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ βέβαιη πίστη, ὅτι ὁ πατέρας ἐπειδὴ ἀκόμη τὸν ἀγαπᾶ, θὰ τὸν συγχωρήσει καὶ θὰ τὸν δεχθεῖ, ἀνοίγοντα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του καὶ αἰσθάνεται, πὼς ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι πλέον ὁ μόνος δρόμος τῆς ζωῆς του. Ἡ ἀπόφαση λοιπὸν καὶ ἡ πραγμάτωση τῆς ἐπιστροφῆς του ὀνομάζεται μετάνοια.

Ἡ Μετάνοια πάντοτε ὄριοθετεῖ τὴ σχέση τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεό. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἡ ἀναγκαιότητα τῆς μετανοίας ἀποτελεῖ πάντοτε τὸν σκοπὸ τοῦ κηρύγματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μετάνοια εἶναι ὁ τρόπος γιὰ νὰ ἀνακαινίζει ὁ Χριστιανὸς τὴν ψυχή του καὶ νὰ τὴν καθαρίζει ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες, ποὺ διαπράχθηκαν μετὰ τὸ βάπτισμα γι' αὐτὸν ὀνομάζεται καὶ «δεύτερο βάπτισμα». Ἡ μετάνοια διαφυλάσσει καὶ διατηρεῖ τὸν ἄνθρωπο ἐλεύθερο ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἀφορᾶ ὅλους τὸν ἀνθρώπους, ἀνεξαρτήτως ἀξιωμάτων ἢ θέσεων, ἐκκλησιαστικῶν ἢ κοινωνικῶν.

Ἡ μετάνοια, στὴν ὁποία μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία, δὲν εἶναι μιὰ ψυχαναγκαστικὴ λειτουργία. Δὲν εἶναι ἔνα σύνολο κανόνων ἡθικῆς καὶ τιμωρίας. Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ δικαίωμα στὴν ἀληθινὴ ζωὴ, ὅπως τὸ προσφέρει ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο, καθὼς τὸν καλεῖ νὰ ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ νὰ Τὸν συναντήσει μέσα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κυρίως μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς Μετανοίας.

Τὸ μυστήριο τῆς μετανοίας, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια διενεργεῖται ἀπὸ τὸν ἕδιο τὸν Χριστό, διὰ τῆς Ἱερωσύνης, ποὺ ἐμπιστεύεται στοὺς Ἐπισκόπους καὶ δι' ἐκείνων στοὺς Ἱερεῖς. Ἀπὸ κοινοῦ οἱ ὄγιοι Πατέρες θεωροῦν ὅτι ἡ ἀπελευθέρωση τῶν ψυχῶν ἀπὸ τὸ δεσμωτήριο τοῦ διαβόλου διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας εἶναι ἀπὸ τὰ κυριώτερα ἔργα

τοῦ Ἱερέως.

Ἐκεῖ ὁ πιστὸς ἀνοίγει τὴν καρδιά του, ὅχι στὸν ἔξομολόγο, ἀλλὰ στὸν ἕδιο τὸν Χριστό, ὁ ὄποιος εἶναι ἀօράτως Παρών. Ὁ Χριστὸς ἀναδέχεται τὴν ἔξομολόγηση τοῦ πιστοῦ, ὅπως ἀκριβῶς συνέβαινε κι ὅταν κάθε ἀμαρτωλὸς Τὸν συναντοῦσε. Ἡ εὐχή, ποὺ διαβάζεται στὴ συνέχεια ἀπὸ τὸν ἔξομολόγο, ποὺ ἔχει τὸ χέρι του πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἔξομολογουμένου ἀποτελεῖ τὸ ἀπτὸ σημεῖο τῆς παρουσίας τῆς Χάριτος τοῦ Ἅγιου Πνεύματος. Τοῦτο συνεπάγεται τὴν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τὴν ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου, κάτι ποὺ ἐπιβεβαιώνεται πανηγυρικὰ μὲ τὴ θεία Κοινωνία, καθὼς ὅταν μεταλαμβάνουμε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἀκοῦμε τὸν Ἱερέα νὰ λέει: «...εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Ἡ ἀληθῆς μετάνοια ὅμως γιὰ νὰ καρποφορήσει χρειάζεται τὴν συνέργεια τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς καὶ γενικῶς τῆς προσπάθειας νὰ ζεῖ ὁ Χριστιανὸς σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ο πιστὸς Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ στηρίζεται στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ἀναβάλλει τὴν μετάνοιά του, οὕτε νὰ περιμένει νὰ ἀρρωστήσει ἢ νὰ γηράσει γιὰ νὰ ἔξομολογηθεῖ. Ὁπως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀπελπίζεται ἐξαιτίας τῶν ἀμαρτιῶν του!

Ο ἄγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει χαρακτηριστικά, ὅτι ὅσο μεγάλη κι ἀν εἶναι ἡ ἀμαρτία τοῦ ἀνθρώπου, πάντως εἶναι μικρότερη ἀπὸ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καὶ χάνεται μέσα σ' αὐτήν, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὴ σπίθα τῆς φωτιᾶς, ποὺ χάνεται μέσα στὸ πέλαγος τῆς θάλασσας. Καὶ σκεφθεῖτε συνεχίζει, πὼς τὸ πέλαγος ὅσο μεγάλο κι ἀν εἶναι μετριέται, ἐνῶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπεριόριστη. Γι' αὐτό, ὅσο ζοῦμε πάνω στὴ γῆ ἔχουμε τὴν δυνατότητα τῆς μετανοίας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἔκκλησία μας πέρα ἀπὸ τοὺς λόγους καὶ τὶς συμβουλὲς χειραγωγεῖ τὶς ψυχὲς στὴν μετάνοια μέσα καὶ ἀπὸ τὴν λατρευτική της ζωή. Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ «Πάτερ ἡμῶν...» ζητεῖ τὴν ἄφεση καὶ τῶν δικῶν μας ἀμαρτιῶν, ἀνάλογα μὲ τὸ κατὰ πόσο συγχωροῦμε κι ἐμεῖς τοὺς ἄλλους. Ο Πεντηκοστὸς ψαλμὸς τοῦ Δαυὶδ «Ἐλέησόν με ὁ Θεός...» δὲν ἀπουσιάζει σχεδὸν ἀπὸ καμμία μικρότερη ἢ μεγαλύτερη ἀκολουθία. Οἱ πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἅγιων εύρισκονται συνεχῶς στὰ χείλη τῶν πιστῶν, μὲ σκοπὸν νὰ γίνουν καὶ τῆς καρδιᾶς τους ἡ φωνή, ἡ ἀπαραίτητη συνοδεία τῆς ἰκετήριας κραυγῆς «Κύριε ἐλέησον», μὲ τὴν ὄποιαν κατὰ συρροὴν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐκλιπαρεῖ γιὰ τὸ μέγα καὶ θεῖο ἔλεος.

Ο Χριστὸς μὲ τὴ σταυρική του θυσία μᾶς ξεχρέωσε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν μας καὶ ἀνοιξε τὸν Παράδεισο στὸν ὄποιον πρῶτος εἰσῆλθε ἐνας Ληστής, ὁ ὄποιος ἔξομολογήθηκε πάνω στὸ σταυρό του, ζήτησε καὶ ἔλαβε τὸ θεῖο ἔλεος.

Ἄς προβληματισθοῦμε λοιπόν, ποιὸς εἶναι ἀλήθεια αὐτός, ποὺ ἀν τοῦ χάριζαν τὸ χρέος ἡ τὴν ὄφειλή του, δὲν θὰ ἔτρεχε νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν δωρεὰ καὶ νὰ εὐχαριστήσει τὸν δωρητή.

Ἄς σκεφθοῦμε τέλος ὅτι ὁ ἰερὸς Εὐαγγελιστὴς χρησιμοποίησε τὴν ἔκφραση «ἀναστὰς πορεύσομαι», γιὰ νὰ δείξει πὼς ἡ μετάνοια δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ πορεία ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ ἀνάσταση, νίκη τῆς ἀληθινῆς ζωῆς πάνω στὴν ἀμαρτία καὶ στὸν θάνατο. Εἶναι τὸ δῶρο τοῦ Χριστοῦ πρὸς ὅλους μας τὸ πολύτιμο καὶ ἀνεκτίμητο.

[dkpdf-button]